

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 27 listopada 2018 r.

Poz. 5903

WYROK NR SYGN. AKT III SA/WR 228/18 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 12 września 2018 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Magdalena Jankowska-Szostak (sprawozdawca)
Sędziowie	Sędzia WSA Anetta Chołuj Sędzia WSA Tomasz Świetlikowski
Protokolant	Jolanta Ryndak

po rozpoznaniu w Wydziale III na rozprawie w dniu 12 września 2018 r.
sprawy ze skargi B. S.

na § 2 ust. 2 obejmujący stwierdzenie „oraz w soboty w godzinach od 9.00 do 14.00”
uchwały Rady Miejskiej we Wrocławiu
z dnia 22 kwietnia 2010 r. nr XLIX/1437/10

w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, ustalenia wysokości stawek opłaty za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, wprowadzenia opłat abonamentowych i zerowej stawki opłaty dla niektórych użytkowników drogi, sposobu pobierania tych opłat i określenia wysokości opłaty dodatkowej

I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej § 2 ust. 2 w zakresie „oraz w soboty w godzinach od 9.00 do 14.00”;

I. zasądza od Gminy Wrocław na rzecz skarżącego B. S. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Rada Miejska we Wrocławiu podjęła uchwałę w dniu 22 kwietnia 2010 r., nr XLIX/1437/10 w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, ustalenia wysokości stawek opłaty za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, wprowadzenia opłat abonamentowych i zerowej stawki opłaty dla niektórych użytkowników drogi, sposobu pobierania tych opłat i określenia wysokości opłaty dodatkowej. W § 2 ust. 2 tej uchwały Rada Miejska ustaliła: „Za parkowanie pojazdów samochodowych w strefach, o których mowa w ust. 1 pobiera się opłaty w dni robocze od poniedziałku do piątku w godzinach od 9.00 do 18.00 oraz w soboty w godzinach od 9.00 do 14.00”.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na podstawie art. 3 § 2 pkt 5 w zw. z art. 50 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. 2017 poz. 1369, dalej p.p.s.a.) w zw. z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. - o samorządzie gminnym (Dz.U. 2017 poz. 1875, dalej jako u.s.g.) złożył B. S. i zarzucił, że treść § 2 ust. 2 uchwały obejmująca stwierdzenie „oraz w soboty w godzinach od 9.00 do 14.00” narusza art. 94 Konstytucji RP w zw. z art. 13b ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. - o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 2222). W konsekwencji wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały w zaskarżonej części oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi wskazał na fakt, że skarżona uchwała jest aktem prawa miejscowego. Przypomnił treść przepisu art. 13b ust. 1 ustawy o drogach publicznych. Jednocześnie wskazał, że regulacja art. 13b ust. 4 u.d.p. zawiera normę kompetencyjną dla rady gminy do ustalenia strefy płatnego parkowania. Skarżący wskazał, że w świetle powyższych regulacji nie wynika prawo formułowania zaskarżonego przepisu, bowiem zostało wydane z istotnym naruszeniem prawa i nie może być uznane za podjęte w granicach ustawowego upoważnienia. Granice władztwa organów gminy, jak zauważył skarżący, są określone normami ustawowymi, które w rozpatrywanym przypadku, przekroczone. Zdaniem skarżącego użyty w § 2 ust. 2 zaskarżonej uchwały zwrot „oraz w soboty w godzinach od 9.00 do 14.00” jest sprzeczny z art. 13b ust. 1 u.d.p., zgodnie z którym opłatę, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 ("postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania"), pobiera się za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo. Skarżący nadmienił, że z dniem 1 maja 2001 r. został wprowadzony w Polsce pięciodniowy tydzień pracy, w związku z tym powszechnie przyjęto, że z sobota przestała być dniem powszednim i stała się dniem wolnym od pracy. Skarżący przywołał uchwałę 7 sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 czerwca 2011 r., sygn. akt I OPS I/11, zgodnie z którą sobota jest dniem równorzędnym z dniem ustawowo wolnym od pracy w rozumieniu art. 57 § 4 k.p.a.

Skarżący wyjaśnił, że biorąc pod uwagę zasadę zaufania do państwa i stanowionego przez niego prawa, to należy soboty w ten sam sposób traktować na gruncie tej samej gałęzi prawa - prawa administracyjnego, w tym na gruncie ustawy o drogach publicznych. Zdaniem skarżącego wykładnia przepisu art. 13b ust. 1 ustawy o drogach publicznych, wobec braku legalnej definicji "dni roboczych", powinna uwzględniać ten sposób jego rozumienia, który by zapewniał bezpieczeństwo prawne, a zatem aby przepis ten nie prowadził do niejednorodnej wykładni związanej z trudnościami interpretacyjnymi. Skarżący powołał się na orzecznictwo sądów administracyjnych uzasadniając swoje stanowisko w tej sprawie.

W odpowiedzi na skargę Prezydent Wrocławia reprezentujący Radę Miejską wniósł o oddalenie skargi oraz o zasądzenie kosztów postępowania zgodnie z obowiązującymi przepisami. Wskazał, że w większości miast w Polsce, gdzie funkcjonuje strefa płatnego parkowania, stosowano analogiczną do uchwały nr XLIX/1437/10 Rady Miejskiej Wrocławia, regulację w zakresie pobierania opłaty za postój w soboty. Organ wyjaśnił, że dopiero w wyniku orzeczeń sądowych doszło do zmiany wykładni przepisu art. 13b u.d.p. i przyjęcia, że soboty nie można zaliczyć do dni roboczych, ale należy ją traktować na równi z dniami ustawowo wolnymi od pracy. Rezultatem wypracowania takiej wykładni było jednolite traktowanie takich samych pojęć na gruncie tej samej gałęzi prawa.

Prezydent zaznaczył, że podzielając ten pogląd Rada Miejska Wrocławia wydała uchwałę nr XXVI/553/16 z dnia 16 czerwca 2016 r., na mocy której wyeliminowany został zapis o pobieraniu opłaty w soboty. Zdaniem prezydenta Wrocławia nie można przyjąć, że w dacie podejmowania uchwały nr XLIX/1437/10 tj. wprowadzenia zapisu o pobieraniu opłaty w soboty, doszło do istotnego naruszenia prawa. Obowiązujące bowiem wówczas przepisy prawa oraz ich wykładnia prowadziły do skrajnie różnych interpretacji, a problem

tw. „wolnych sobót” był przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego jak i Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Podsumowując, Prezydent Wrocławia zaznaczył, że w przedmiotowej sprawie można mówić jedynie o nieistotnym naruszeniu prawa, które jednak nie skutkuje nieważnością uchwały. Dodatkowo wskazał, że wobec zmiany uchwały nr XLIX/1437/10 w części dotyczącej pobierania opłaty w soboty i wyeliminowaniu z porządku prawnego zapisu naruszającego przepisy prawa, uznać należy skargę złożoną przez skarżącego za bezzasadną. Sąd bowiem stwierdzając, że zaskarżona uchwała wydana została z naruszeniem prawa powinien orzec o utracie mocy prawnej takiej uchwały lub jej poszczególnych zapisów. Ponieważ jednak na chwilę złożenia skargi zapis już nie obowiązuje, nie ma podstaw do stwierdzenia utraty mocy prawnej.

W piśmie procesowym z 28 sierpnia 2018 r. skarżący podtrzymał stanowisko prezentowane w skardze i wskazał, że uchwała została wydana z naruszeniem prawa wbrew interpretacji przepisów dokonywanych przez sądy.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w rozważaniach nad stanem prawnym i faktycznym sprawy przyjął co następuje;

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2017, poz. 2188 ze zm) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej oraz rozstrzyganie sporów kompetencyjnych i o właściwość między organami jednostek samorządu terytorialnego, samorządowymi kolegiami odwoławczymi i między tymi organami a organami administracji rządowej (§ 1). Kontrola, o której mowa w § 1, sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej (§ 2). Przepis art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a. poddaje tak określonej kognicji sądów administracyjnych między innymi orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej.

W myśl art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 tej ustawy, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Z kolei art. 91 ust. 1 u.s.g. przewiduje, że uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Analiza całości przepisu art. 91 u.s.g., w szczególności treść ust. 4, stanowiącego, że w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa, prowadzi przy tym do wniosku, że stwierdzenie nieważności uzasadnione jest wystąpieniem istotnego naruszenia prawa. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90 (art. 91 ust. 1 zd. 2 u.s.g.). W myśl art. 93 u.s.g., po upływie terminu wskazanego w art. 91 ust. 1 organ nadzoru nie może we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy.

W badanej sprawie zaskarżona uchwała nie została objęta rozstrzygnięciem nadzorczym, a złożona przez B. S. skarga została poprzedzona wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa. Poza tym skarżący jako mieszkaniec Wrocławia, jak i użytkownik strefy płatnego parkowania we Wrocławiu, wykazał - zdaniem Sądu - swój interes prawny naruszony zaskarżoną uchwałą, mającą charakter prawa miejscowego.

Dokonując kontroli zaskarżonej uchwały w zakresie wynikającym z przepisów art. 1 ustawy z 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych w zw. z art. 3 p.p.s.a., Sąd stwierdził, że stwierdzone naruszenie prawa zaskarżoną uchwałą Rady Miejskiej Wrocławia nr XLIX/1437/10 w części dotyczącej § 2 ust. 2 tej uchwały ustalającej pobieranie opłat za parkowanie pojazdów w soboty w godzinach od 9.00 do 14.00 ma wymiar istotny i tym samym kwalifikuje się do stwierdzenia jej nieważności.

Rozpoznając skargę pod względem merytorycznym należy wskazać na wstępie, że zaskarżona uchwała stanowi akt prawa miejscowego. Uchwała ta wydana została na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym oraz art. 13 ust. 1 pkt 1, art. 13 b ust. 3 i 4 i art. 13 f ust. 1 i ust. 2 ustawy o drogach publicznych. We wskazanych przepisach ustawy o drogach publicznych zawarte zostało upoważnienie dla organu uchwałodawczego do ustanowienia przepisów prawa miejscowego. W przepisie art. 13 b ust. 3 tej ustawy stanowi się bowiem, że rada gminy (rada miasta) na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta), zaopiniowany przez organy zarządzające drogami i ruchem na drogach, może ustalić strefę płatnego parkowania. Przepis art. 13 b ust. 4 w/w ustawy uszczegóławia regulację zawartą

w ust. 3 wskazując, że rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania ustala między innymi: wysokość stawek opłaty i określa sposoby pobierania opłat.

W przepisie art. 94 Konstytucji RP przewidziano, że organy samorządu terytorialnego ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. W przepisie tym zawarto zastrzeżenie, że organy te wydają akta prawa miejscowego na podstawie i w granicach upoważnienia ustawowego. Zasada ta została potwierdzona także w art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, przewidującym, że na podstawie upoważnienia ustawowego gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązującego na obszarze gminy.

Analizując treść zaskarżonej uchwały nie sposób było dojść do innego wniosku niż tego, że uchwała ta stanowi akt prawa miejscowego. Zawiera ona bowiem przepisy nakładające na generalnie oznaczonych adresatów określone obowiązki (obowiązek uiszczenia opłaty adresowany do generalnie, a nie indywidualnie określonych osób), a przede wszystkim wydana została w oparciu o ustawowe upoważnienie – wkraczając w materię ustawową uregulowaną w przepisach ustawy o drogach publicznych.

Przechodząc dalej do meritum należało w rozpoznawanej sprawie rozważyć, czy ustawowe upoważnienie zwarte w/w art. 13 b ust. 1 ustawy o drogach publicznych uprawniało Radę Miasta Wrocławia do ustanowienia przepisów zezwalających na pobieranie opłat w strefie płatnego parkowania również w soboty – a tym samym zaliczenie tego dnia do "dnia roboczego".

W ocenie Sądu należało w pełni podzielić argumentację strony skarżącej. W ustawodawstwie brak jest legalnej definicji pojęcia "dni roboczych" – inaczej niż w przypadku ustawowej kategorii "dni wolnych od pracy". Pojęcie i katalog "dni wolnych od pracy" zawarty został w ustawie z 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz. U. nr 4, poz. 28 ze zm.) i obejmuje on niedzielę i święta. Z ustawy tej wynika, że sobota nie jest dniem ustawowo wolnym od pracy. Ustawa ta jednak zawiera jedynie regulację odnoszącą się do "dni wolnych od pracy" i nie zawiera regulacji związanych z czasem pracy, organizacją dni dodatkowo wolnych od pracy oraz zasad udzielania takich dni wobec np. pracowników. W ocenie Sądu, wyklucza to zatem możliwość przyjęcia prostego domniemania, że z samego faktu nie ujęcia sobót w ustawie o dniach wolnych od pracy, ustaw wprowadza zasadę, że wszystkie soboty są z założenia dniami roboczymi. Wnioskowanie takie prowadziłoby do sprzeczności z innymi aktami prawnymi regulującymi np. czas pracy pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę, a w szczególności z przepisami działu szóstego rozdziału II kodeksu pracy. W tym zakresie Sąd w pełni podziela pogląd wyrażony przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 26 kwietnia 2016 r. w sprawie I OSK 3507/15, dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych – orzeczenia.nsa.gov.pl). Sąd stoi na stanowisku, że wykładnia przepisu art. 13 b ust. 1 ustawy o drogach publicznych, wobec braku legalnej definicji pojęcia "dni roboczych", powinna uwzględniać taki sposób rozumienia tego pojęcia, który zapewnia tzw. bezpieczeństwo prawne. W tym miejscu należy zwrócić też uwagę na uchwałę składu 7 sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z 15 czerwca 2011 r. (sygn. Akt I OPS 1/11). W uchwale tej zajęto stanowisko, zgodnie z którym sobota powinna być traktowana na równi z dniami ustawowo wolnymi od pracy w rozumieniu art. 57 § 4 k.p.a. Warto też zwrócić uwagę na brzmienie art. 83 § 1 i 2 p.p.s.a., zgodnie z którym w procedurze sądowniczo-administracyjnej sobota uzyskuje kwalifikację alternatywnie taką samą jak dzień ustawowo wolny od pracy. Kierując się zatem zasadą zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, należy sobotę w ten sam sposób traktować na gruncie tej samej gałęzi prawa (w tym wypadku prawa administracyjnego) – w tym na gruncie stosowania przepisów zawartych w ustawie o drogach publicznych.

Reasumując – jeżeli wykładania systemowa, jak i językowa, pojęcia "dzień roboczy" dokonywana na tle regulacji zawartej w art. 13 b ust. 1 ustawy o drogach publicznych nie pozwala zaliczyć sobót do dni roboczych, to zakwestionowana część § 2 ust. 2 uchwały Rady Miejskiej Wrocławia (obejmującej ustanowienie opłat za parkowanie w zakresie wyrażenia "oraz soboty w godzinach od 9.00 do 14.00") należy, w ocenie Sądu, uznać za wydaną z istotnym naruszeniem prawa, w rozumieniu art. 91 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym.

Odnosząc się do twierdzenia zawartego w odpowiedzi na skargę wskazującego, że w rozpoznawanej sprawie nie mamy do czynienia z istotnym naruszeniem prawa, to wskazać należy, że nie zasługuje on na uwzględnienie. Z treści art. 91 ust. 1 i 4 u.s.g. wynika, że przesłanką stwierdzenia nieważności uchwały organu gminy jest istotna sprzeczność z prawem. Na podstawie argumentacji a contrario do postanowień art. 91 ust. 4 tej ustawy, stanowiącego, że w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały, ograniczając się do wskazania, że uchwałę wydano z naruszeniem prawa,

należy przyjąć, że każde "istotne naruszenie prawa" uchwałą organu gminy oznacza jej nieważność (por. T. Woś [w:] T. Woś., H. Knysiak-Molczyk, M. Romańska – "Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz", Wyd. LexisNexis, Warszawa 2012 r., s. 761 - 762). Pojęcie "istotne naruszenie prawa" nie zostało zdefiniowane w żadnej z ustaw samorządowych, tak samo jak i pojęcie "sprzeczność z prawem". W literaturze przedmiotu wypracowano pogląd, aprobowany w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, że do istotnych wad, prowadzących do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym, zalicza się między innymi naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał. Sprzeczność z prawem uchwały organu jednostki samorządu terytorialnego zachodzi w sytuacji, gdy doszło do jej wydania z naruszeniem przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego przez wadliwą ich wykładnię, a także z naruszeniem przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał (por. M. Stahl, Z. Kmiecik "Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego - w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny", Samorząd Terytorialny 2001 r., z. 1 - 2, s. 101-102).

Z uwagi na objęcie skargą przepisów komentowanej uchwały, które już nie obowiązują, wyjaśnić trzeba, że przy ocenie możliwości stwierdzenia ich nieważności zasadniczą kwestią jest to, czy w okresie obowiązywania wywołały lub też w dalszym ciągu mogą wywołać skutki prawne. W uchwale z dnia 14 września 1994 r. (W 5/94, OTK 1994, cz. II, poz. 44) Trybunał Konstytucyjny przyjął, że zmiana lub uchylenie zaskarżonej do sądu uchwały nie czyni zbędnym wydania przez sąd wyroku, jeżeli zaskarżona uchwała może być zastosowana do sytuacji z okresu poprzedzającego jej podjęcie. W orzeczeniu zaś z 11 kwietnia 1994 r. (K 10/93, OTK 1994, cz. I, poz. 7) Trybunał stanął na stanowisku, że przepis obowiązuje w danym systemie prawa, jeśli można go zastosować do sytuacji z przeszłości, teraźniejszości lub przyszłości. Pogląd ten jest szeroko uznawany także w orzecznictwie sądowoadministracyjnym (por. wyrok NSA z 4 listopada 2010 r., sygn. akt II OSK 1783/10; postanowienie NSA z 9 lipca 2014 r., sygn. akt II FSK 1681/14, dostępne na stronie internetowej Centralnej Bazy Orzeczeń Sądów Administracyjnych, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Z kolei, w wyroku z dnia 13 grudnia 2011 r. WSA w Krakowie (sygn. akt II SA/Kr 1574/11) słusznie zauważył, że uchylenie danej uchwały kolejnym chronologicznie aktem organu gminy skutkuje dopiero do stanów faktycznych zaistniałych po dniu wejścia w życie tego kolejnego aktu. Wywołuje więc skutki ex nunc. Natomiast pozbawienie skutków prawnych uchwały możliwe jest jedynie w razie jej unieważnienia, a takiego uprawnienia nie mają organy gminy. Jedynie sąd administracyjny lub organ nadzoru nad samorządem może uchwałę unieważnić. Unieważnienie uchwały wywołuje skutek ex tunc, czyli już od daty jej wejścia w życie. W stanie faktycznym niniejszej sprawy prawo do unieważnienia nieobowiązujących przepisów zaskarżonej uchwały posiada tylko sąd administracyjny.

Zauważyć ponadto trzeba, że w okresie obowiązywania spornych przepisów, po pierwsze, pobierano na ich podstawie opłaty za parkowanie w strefie płatnego parkowania, a po drugie, nie można wykluczyć, że opłaty dodatkowe zostały wniesione przez zobowiązanych dobrowolnie, stąd brak jest śladów ich pobrania. Tak więc, pomimo że skarżone przepisy przestały być elementem systemu prawa, to w dalszym ciągu na ich podstawie mogą być rozstrzygane zdarzenia prawne, które zaszły w czasie ich stosowania. Taki stan rzeczy czyni zasadną kontrolę ich legalności. Sąd jeszcze raz podkreśla, że uchylenie, czy zmiana uchwały nie czyni bezprzedmiotowym postępowania sądowego, w którym sąd administracyjny władny jest wobec aktu prawa miejscowego stwierdzić nieważność aktu, co powoduje, że od samego początku uchwalenia akt ten nie był zdolny do wywołania skutku prawnego, a zatem do kształtowania uprawnień, czy obowiązków (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 grudnia 2011 r., sygn. akt IOSK 1719/11, LEX nr 114224 i orzeczenie tam przywołane). Wyeliminowanie takiej wadliwej uchwały z obrotu prawnego ze skutkiem ex tunc (wydanie wyroku stwierdzającego nieważność uchwały) otwiera bowiem również drogę do realizacji uprawnień wynikających z art. 77 Konstytucji RP.

W świetle powyższych wywodów Sąd nie podzielił stanowiska Rady, że zmiana przedmiotowej uchwały nr XLIX/1437/10 z dnia 22 kwietnia 2010 r. wobec podjęcia uchwały nr XXVI/553/16 z dnia 16 czerwca 2016 r., (Dz. Urz. Woj. Dolnośląskiego 2016 poz. 2973) wraz z jej sprostowaniem (Dz. Urz. Woj. Dolnośląskiego 2016 poz. 3741), którą Rada Miejska Wrocławia zmieniła § 2 ust. 2 uchwały nr XLIX/1437/10, poprzez usunięcie zapisu o pobieraniu opłat za postój w soboty", powoduje niezasadność skargi.

Sąd też Sąd rozpatrzył przedmiotową sprawę merytorycznie. Tym samym podniesiona w odpowiedzi na skargę okoliczność "poprawienia" zaskarżonej uchwały poprzez wykreślenie zakwestionowanych zapisów w uchwale z 16 czerwca 2016 r. nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w rozpoznawanej sprawie.

Z tych wszystkich względów Sąd, działając na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. w jak w punkcie I w sentencji wyroku. O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 200 p.p.s.a.